

HØJESTERET

Bilag. 2.

København K, den 28. marts 1957.

Justitsministeriet.

I fortsættelse af skrivelse af 11. februar d. å., hvori retten besvarede ministeriets forespørgsel vedrørende det under I i udvalgsbetænkning nr. 164/1956 indeholdte forslag om højesteretssagførerprøven, skal man meddele, at der angående det i betænkningen under II behandlede spørgsmål om indførelse af offentlig votering i Højesteret indenfor retten har gjort sig forskellige opfattelser gældende.

Et flertal på ti dommere bemærker:

Af de af Højesteret ved tidligere lejligheder fremhævede grunde må man nære nogen betænknelighed ved en bestemmelse, hvorefter dommernes navne skal angives i dommene, men skal dog efter omstændighederne ikke udtale sig imod, at sådan ændring gennemføres, således at det fremgår af dommen, hvilke dommere der har deltaget i sagens pådømmelse, og såfremt der ikke har været enighed, hvilke dommere der har stemt for de forskellige resultater.

Derimod mener dette flertal at måtte fraråde, at den nuværende ordning, hvorefter dommen giver et samlet udtryk for de begrundelser og resultater, der er fremkommet ved voteringen, og, hvor der ikke har været enighed, for de begrundelser og resultater, som hver af de flere grupper af dommere er nået til, afløses af en ordning, efter hvilken dommen skal „indeholde en fuldstændig gengivelse af hver enkelt dommers afstemning og begrundelse“, og hvorefter dommens præmisser altså vil fremtræde som et antal af enkeltvoteringer. Flertallet mener, at den foreslåede ordning let vil føre til en unødigt vidtløftiggørelse af domspræmisserne, og at dommene ofte vil blive lidet overskuelige og komme til at savne den klarhed, som opnås ved den nugældende

ordning, og som særlig af hensyn til dommens virkning som præjudikat er af største betydning.

Flertallet må derfor i det hele være af den opfattelse, at en udformning af domsgrundene på den af udvalget foreslåede måde i betænkkelig grad vil bryde den enhed og fasthed, som præger danske højesteretsdomme, som følge af, at det i disse er retten eller gruppen, der ved sammenfatning af sagens væsentlige og afgørende momenter begrunder og fastslår det resultat, man er nået til.

De grunde, der i dommen anføres for resultatet, bør være tilpas fyldige og oplysende. Den ved lov nr. 112 af 7. april 1936 foretagne ændring af retsplejelovens § 218, stk. 1, hvorefter højesteretsdomme — under angivelse af stemmetal — skal indeholde oplysning om de forskellige meninger under afstemningen, så vel vedrørende resultatet som begrundelsen, har medført, at begrundelserne er blevet noget mere udførlige end tidligere, og efter flertallets mening bør denne udvikling fortsættes.

Hvad særlig angår udvalgsflertallets forslag om i lighed med den norske ordning at lade voteringen foregå i et offentligt retsmøde tiltræder de fornævnte dommere de betragtninger, der af udvalgets mindretal (formanden) i betænkningen pag. 34-36 er anført mod en sådan ordning.

Flertallet kan tiltræde det af udvalget i betænkningen pag. 36 stillede forslag om, at domme eller kendelser i borgerlige landsretssager, der behandles uden medvirken af sø- eller handelskyndige dommere, skal indeholde oplysninger om de forskellige meninger vedrørende resultat eller begrundelse, der måtte fremkomme under afstemningen. Såfremt der for Højesterets domme ind-